

var strengt kanonisk. Men til Gengæld var Kirken bleven Fattigmands Ven, og selv Modstanderne maatte anerkende hans Privatlivs evangeliske Renhed.

Klokken blev over ni, før han naaede hjem. Frøken Martinsen, hans Husholderske, var fornærmet og meddelte ham, at Aftensbordet havde staaet dækket i over en Time. Han gjorde sagtmødigt en Undskyldning. Frøkenen, der var en midaldrende, robust Bondepige med rødsprængte Kinder, led af nervøse Anfald — efter sin egen Mening paa Grund af Blodmangel — og maatte skaanes for Sindsbevægelser.

Præsten spiste altid alene. Hele Opdækningen bestod af et Par tørre Skiver saltet Kød, to røgede Sild og en Osterskorpe. Han vidste ikke af, at Frøken Martinsen ude i Køkkenet for sit Helbreds Skyld havde skeletteret en kold Lammebov og tømt et Fad stuvede Grønærter. Hun var kommen der i Huset paa Anbefaling af Pastor Gaardbos afdøde Kæreste og følte det som sin Rettighed at tyrannisere ham i hendes Sted.

»Frøken Martinsen,« sagde han, da hun bragte ham Teen, »her kommer vistnok allerede i Aften en Kone, som gerne skulde have et Sæt rene Lagner og et Par Skjorter udleveret. Det er til den gamle Lars Oven — Hønse-Lars. Han ligger for Døden.«

Frøkenen erklærede kort, at det ikke lod sig gøre.